

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

**Assertiones Philosophicæ Fusius Deductæ Philosophiæ
Peripateticæ communioris Epitomen exhibentes**

Leuren, Peter

Coloniae Agrippinae, 1681

Dissertatio Secvnda De Privatione.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-71607](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-71607)

DISSERTATIO SECVNDA

De Privatione.

I. **P**RIVATIO ut intelligatur meliùs, de negationibus quoque tractandum est. Dantur itaq; negationes necessariae & intol- libiles (quales sunt negationes rerù impossi- bilium) à rebus positivis distinctæ, iisq; con- tradictoriè oppositæ; tales enim negationes sunt negatio Chymæræ, negatio identitatis Petri cum lapide, quæ nulli enti positivo i- dentificantur; nam entia positiva v. g. lapis per suam entitatem non est negatio Chymæ- ræ; aliud quippe est dicere: *Lapis per suam en- titatem non est, vel est non chymæra*; aliud: *La- pis per suam entitatem est non esse, seu nega- tio chymæra*: hoc postremum falsum esse, inde patet, quod existentia lapidis præcisè non obstaret, quò minùs posset cum illo ex- istere chymæra, dummodò hæc aliundè non implicaret: similiter aliud est dicere: *Petrus per suam entitatem non est idem cum lapide, vel est non lapis*, aliud: *Petrus est negatio identi- tatis cum lapide*; quæ negatio necessariò tan- tum resultat ex entitate Petri; unde & hic dici

posset negatio fundamentalis hujus identitatis. Dantur quoque negationes contingentes & tollibiles, seu rerum contingentium à rebus positivis distinctæ; tales enim sunt, negatio visus, negatio alterius mundi &c. quæ si identificarentur rebus possibilibus, sensus harum propositionum: *Iam est negatio alterius mundi: negatio visus inest lapidi &c.* esset hic: *iam alter mundus est possibilis: visus possibilis inest lapidi,* quas patet esse propositiones diversissimas. Si dicas, identificari rebus purè possibilibus; contra est, quòd illud, quod pura possibilitas dicit præter possibilitatem, sit negatio actualis existentia. Si dicas, esse res possibles, quatenus de illis formari potest propositio negativa vera; contra est: quòd hæc propositio: *alter mundus non existit:* ideo vera sit, quia est conformis objecto, sive quia reverà existit negatio alterius mundi. Si dicas, esse res possibles, quatenus connotant nolitionem Dei nolentis illas existere; contra est, quòd hæc voluntas, utpote actus Dei liber, debeat habere objectum, per quod compleatur in ratione liberi, quòd hic aliud non est, quàm negatio mundi alterius. Neque hinc sequitur, objectum propositio-

positionis negativæ fore negationem, adeoque diversum ab objecto propositionis affirmativæ, & sic nunquam dandas contradictorias, quæ sunt de objecto eodem; quia objectum propositionis negativæ esse quoque identitatem, & non negationem (alias negaretur negatio, & sic propositio foret affirmativa) tradidimus in Logica. Neque sequitur has duas propositiones: *Antichristus jam est per se ipsum; Antichristus jam non est per se ipsum*: fore contradictorias simul falsas; quia posterior non est prioris contradictoria, cum sit ex parte affirmativa; non enim tantum negat, Antichristum jam existere, sed etiam affirmat, hoc non existere Antichristi convenire illi per seipsum. Dum autem Scriptura de tenebris loquitur veluti de ente positivo, loquitur metaphoricè. Dum Arist. inquit: privationem esse unam numero cum materia, non vult, illam identificari materiæ, sed non esse aliquid extra materiam existens. Dum privatio dicitur intendi, intelligi debet, intendi illam, non ratione sui, sed ratione formæ, pro ut pluribus vel paucioribus gradibus formæ privat. Dum privatio in concreto affirmatur, v g. *homo est cæcus*:

a s

affir-

affirmatur quidem purum nihil de subjecto positivo, sed expressum per vocem negantem certam tantum speciem entis, & non per vocem negantem omne ens, qualis vox est *nihil*, qua proinde de subjecto positivo affirmari nequit.

II. Negatio in genere est carentia entis positivi; pro ut opponitur privationi, est carentia formæ in subjecto inepto. Privatio est carentia formæ in subjecto apto, vel potius, est carentia unionis formæ cum subjecto apto; licet enim forma esset in subjecto, dummodo illi non uniretur, diceretur adhuc bene subjectum privatum tali formâ. Unde patet, privationem in obliquo importare capacitatem subjecti, vel tanquam intrinsecum sui constitutum, vel ad minimum tanquam terminum, ad quem dicat relationem quasi transcendentalem. Diversitatem non tantum numericam, sed etiam specificam desumunt privationes, non tantum à diversis numero vel specie subjectis, quibus suo modo insunt, sed vel maxime à formis, quibus opponuntur, specie vel numero tantum diversis; ratione quarum quoque alià est privatio substantialis, alia accidentalis; & pro ut
 sub-

subjectum proximè vel remotè capax est, uniri cum tali forma, alia est privatio proxima, alia remota.

III. Tollitur privatio positivè per unionem formæ oppositæ cum subjecto; negativè per destructionem subjecti capacis, & privatio proxima per ablationem dispositionum proximarum. Positâ autem re in uno loco, perit opposita illi negatio ubiquè, quod, si non fieret, res eadem simul erit simpliciter, & non erit simpliciter; est simpliciter; ad hoc enim sufficit, ut sit alicubi; non erit simpliciter; quia ejus negatio erit alicubi; sicut enim ad hoc, ut res sit simpliciter, sufficit, ut sit alicubi, sic ad hoc, ut non sit simpliciter, sufficit, illius negationem esse alicubi. Ex eo itaque, quòd Petro tantùm existente Coloniae, ille non sit Romæ, non sequitur, negationem Petri fore Romæ; sed negationem ubicationis Petri fore Romæ; eodem modo, ex eo, quòd posita ubicatione Petri Coloniae, tollatur negatio hujus ubicationis Coloniensis etiam Romæ & ubiquè, non sequitur, ubicationem Coloniensem Petri fore Romæ; quia ubicationem Coloniensem esse Romæ, præter

existentiam ubicationis Coloniensis dicit aliquid, per quod ubicatio Coloniensis sit, vel defigatur Romæ, nempe coexistentiam spatii Romani & ubicationis Coloniensis.

IV. Existit privatio proxima immediate ante generationem causalem, seu quando omnes dispositiones, exceptis iis, quæ una cum forma inducuntur) sunt in materia ad formam sequentem; existere enim non potest eo instante, quo fit corpus naturale, seu quando est generatio, quia tunc est forma illi opposita. Principiat quando primò est compositum seu generatio, & consequenter quando ipsa privatio primò non est, seu definit; quod enim se habet per modum transeuntis, seu termini, à quo receditur, quod quæ inexistit fluenter toti alicui fluenti seu successivo, eiq̃ue morali tantùm, seu non habenti partes suas omnes invicem unione physica multòque minùs permanente unitas quale est hoc totum; *corpus naturale in serie per mutationum*; adeo quæ dicit plura instantia (etsi generatio aliqua causaliter sumpta seu in quantum præcisè est productio formæ, sit instantanea) opus, inquam, non est, ut illud existat tunc, quando dictum totum existit

existit adæquatè seu secundùm ultimam sui partem, ut videre est in primo quadrante horæ, qui utiquè horæ inexiſtit. & tamen præterit, quando hæc est completè. Non ſequitur itaq; privatio eſt actu principium pro inſtanti generationis, ergo tunc eſt: axioma enim illud: *verificata propoſitione de tertio ad- jacente, verificatur propoſitio de ſecundo ad- jacente*: non tenet in rebus privativis, ſucceſſi- vis, eſſentialibus; ſic malè infero: primus qua- drans eſt initium horæ completæ, ergo eſt, dum hæc completur: item: homo moritur, ſive eſt moriens, ergo eſt: hæc enim, uti & ra- tio, actualis principii tranſeuntis, important diſinere & deſtructionē rei, de qua dicuntur; unde etſi ſint prædicata actualia, non ſuppo- nunt tamen actualem ſuorum ſubjectorum eſtentiā. Dum autem dicitur primò: ge- nerationem immediatè ſequi poſt privatio- nem, intelligendū eſt de generatione cauſali, vel quòd hoc totum morale ſucceſſivū: *cor- pus naturale in fieri per mutationem*: completè acceptum ſequatur deſitionē ſuæ primæ par- tis, ſicut hora completè accepta pro ultimo minuto ſequitur deſitionem primi quadran- tis. Dum dicitur ſecundò; privationem prin-
cipia-

b

cipia-

cipiare desinendo, intelligendum non est,
 quòd ratio formalis principiandi privationis
 sit illius non esse seu desitio (aliàs forma foret
 ratio principiandi privationis, cùm esse seu
 introductio formæ sit formalissimè non esse
 seu desitio privationis) sed quòd desitio sit
 mera conditio ad hoc, ut actu principiet pri-
 vatio, necessaria: ratio autem principiandi
 privationis sit ipsum esse privationis tendens
 ad non esse, seu importatum in ratione, rece-
 dentis, & principiet per suũ esse desinens, &
 non per desitionem sui esse. Dum deniq; de-
 citur: privatio principiat, quando primò est
 forma seu compositum, ergo non principiat
 corpus naturale in fieri; hoc enim tunc est in
 facto esse; malè concluditur, cùm fieri res
 non dicat instans antecedens factum esse rei,
 sed tantum præter factum esse dicat proces-
 sionem rei extra causas, seu qualiter res pro-
 cedat ad suum esse à non esse formæ, ubi ne-
 cessariò faciendã est mentio alicujus, quod
 nequit existere pro eo instante, quo res primò
 est in facto esse, principiare tamen potest
 rem eo instante; quia principiatio privatio-
 nis & principiatio materiæ & formæ est si-
 multanea.